

som en Yttring af „Hoffyge“. — Jeg skal indføre som en Sidebemærkning, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds saa i en Række af Aar har yttret sin Hoffyge, thi det har stadig været ham, som ved officielle Leiligheder udbragte et Leve for Kongen uden Tilgift — og da han ikke ønskede at deltage i en saadan Yttring, blev det ærede Medlem siddende og fandt, at det var et „Vennestykke“ af ham at give Kongen et saadant „advarende Legn“, og han ventede, at Tusinder omkring i Landet derved vilde erklære ham for „den loyaleste Borger i Landet næstefter Kongen.“ Naar nu en Rigsdagsmand, som tilfældigvis dengang tillige var Skolelærer, siger omkring i Landet til Velgerfolket: Jeg har villet give Kongen en Advarsel. Hs. Majestæts og hans Omgivelses Fremgangsmaade i den seneste Tid tiltaler mig ikke, jeg har villet give Suverænen en venstabelig Advarsel, og jeg anser dette for en særdeles loyal Handling“ — saa kunne Folk let faae den Foresættling, at det er en fortjenstlig og loyal Akt saaledes at blive ved at advare Hs. Majestæt Kongen, og at det særlig ligger for Skolelærere. Vi have hørt adskillige Medlemmer betone, at den hele Optræden af Lærer Andersen var „meget loyal“; har den havt nogen saadan Karakter, som denne Optræden af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, vil Ordet „loyal“ fremtræde i en egen Belysning. Man vil ogsaa erindre det berømte Møde i Skanderborg i September Maaned ifjor, hvor det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds og Veile Amts 2den Valgkreds bleve proklamerede som Fremtidens Ministre, og hvor den ene af dem modtog Kaldelsen, men den anden, som sagtens anede, at han snart skulde udnævnes til Konge paa Bogs, beskedent afviste den; her sagde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds de berømte Ord om, at den udøvende Magt nærmest skulde sammenlignes med en Skriver eller Forvalter i en Forretning. Denne Yttring maa dog senere have generet det ærede Medlem Noget, thi medens den var frisk og som saadan blev fremdraget her i Salen, havde han ingen Indsigelse at gjøre mod Rigtigheden, men alt som Tiden er gaaet, har han i Kraft af den heldige Omstændighed, at intet officielt Referat forelaa, mere og mere ligesom villet ubslutte den og lade den forsvinde. Men Virkningen af den har neppe kunnet udeblive lige over for dem, der hørte og vidste, at den udøvende Magt ifølge Grundloven er hos Hans Majestæt Kongen, og som derfor i selve Yttringen maatte se en Tilkendegivelse af, at Kongemagten som den udøvende Magts Repræsentant var underordnet den Rigsdag, af hvilken det ærede Medlem er et saa stærkt fremtrædende, et saa afgjørende Medlem. Dette Aars Fester ere gaaede ganske i samme Retning. Vi havde en Fest i Slagelse kort Tid efter at Rigsdagen var sluttet, den 10de Mai, og ved denne Fest foresaldt den i og for sig al-

deles ustraffelige, men ganske paafaldende Demonstration, at der ikke blev udbragt noget Leve for Christian den Niende, men to eller tre Gange for Frederik den Syvendes Minde. (Tauber: Det er ikke sandt!) Er det ikke sandt? Jeg maa virkelig bede det ærede Medlem at vælge sine Udtryk bedre. Det er fuldkommen sandt. Der er udbragt to Gange Skaaler for Frederik den Syvendes Minde. Den ene Gang, hvis jeg ikke husker feil, af Balthazar Christensen og den anden Gang af et Medlem, som sidder her i Salen. Jeg har endnu i Gaar, da jeg nu en Gang havde faaet en saa lang Frist, inden jeg skulde udtale mig, oprispet mig ved at gennemlese hine, forøvrigt lidet opmuntrende Referater, jeg er vis paa, at den er udbragt to Gange. Man kan altid benegte et Referats Rigtighed, men i alt Fald maa jeg bede om, at det ærede Medlem bruger en høfligere Bending. Det vilde være naturligare at sige, at jeg husker feil, eller at Beretningen er urigtig. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) er tilstede for at kunne tage sig af det næste Møde, som jeg nu kommer til, nemlig Mødet paa Nøen den 5te Juli. Dette Møde dirigeredes af Hr. Mads Strandbom, som indleadede Fiesten med den sandrige og urbane Sammenstilling mellem Ministre, som ikke vilde adlyde Folkets kaarne Mænds Villie, og snuede Heste, der skulde slaas ned, og derpaa udbragte et Leve for „en Konge, der forstaaer Folkets Ønsker og Trang“. Det var efter denne smukke Indledning, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), som deltog i hint Møde, sank i Venstres Arme og proklamerede sit Broderstab med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Naar man nu endelig erindrer den Maade, hvorpaa de Herrer selv optraadte ved Festmaaltidet i Arninge, saa kan det virkelig ikke undre Nogen, om Skolelærer Andersen har troet, at det var en ganske sikker Landevei, han gik paa, og at det, som de Herrer Førelere, af hvilke jo desuden En var Skolelærer ligesom han selv, havde tilladt sig udenfor Rigsdagen, det kunde han ogsaa være med til. Men Skolelærer Andersen har ikke den fine Gave som de to Herrer, til at distingvere imellem det, der lader sig gjøre, og det, der ikke lader sig gjøre; han kjender ikke det latinske Ordsprog: Quid licet jovi, non licet bovi, hvilket paa Dansk kan frit oversættes ontrent saaledes: der er Forskjel paa Kong Salomon og Sorgen Hattemager. Da han ogsaa skulde til at yde Hans Majestæt Kongen en advarende Hyldest, som han uheldigvis ud over den Streg, hvor det Tilladelige ender, og det Upassende begynder. Det er ganske naturligt, at de ærede Førelere for Møretallet derfor føle sig stærkt opfordrede til at staa inde for denne Mand og til at gjøre, hvad de kunne, for at hjælpe ham; thi det er deres Skyld, at han har valgt den feile Vej (S. N.